

10, og saa kommer der et ganske mærkeligt Resultat ud; thi der staar, at indtræder det Tilfælde, at Statskassens Tilskudspligt efter § 2 f træder i Virksomhed, kan Foreningen strax standse. Der stilles altsaa et Beløb af ialt 20,000 Kr. halvaarlig til Foreningernes Disposition, men saa snart de vove at gjøre Brug heraf, risikere de, at hele Forretningen gaar i Stykker. Det kan dog ikke være Meningen, og det stemmer ikke med, hvad Mindretallet selv har foreslaaet under Nr. 1; thi der staar, at efterhaanden, som det Fornødne kommer ind fra Interessenterne, skulle Beløbene refunderes Statskassen. Dertil kan man nu gjøre den Bemærkning: Men sæt, der aldeles ikke kommer Noget ind fra Interessenterne, saa blive Beløbene aldrig refunderede! S den Retning er Mindretallets Forslag altsaa altfor strengt overfor Kreditforeningerne, naar det nemlig, saa snart en Kreditforening vover at tage mod de 10,000 Kr., giver Indenrigsministeren Myndighed til at sige Stop. Men paa den anden Side er dette Forslag altfor svagt overfor Kreditforeningerne, fordi der intet Baaud er lagt paa Ministeren til, at han skal gjøre Noget. Man kan jo tænke sig Alting, altsaa kan man tænke sig, at der er en Minister, som er ganske overordentlig velvillig stemt over for en Kreditforening. Eh bien! saa er der ikke det Allermindste i Veien for, at han hver Termin kan forære den disse 10,000 Kr. af Statskassen uden Ansvar for de solidariske Forpligtelse, og behøver ikke at gjøre Noget. En Ting er sikker, og det er, at Statskassen kan komme til at give de 10,000 Kr. hver Termin til hver af Foreningerne, men det beror paa Ministerens Forgødtbefindende, hvorlænge det kan gaa. Det synes jeg, ikke gaar an. Jeg synes, at, naar man vil have en Begrænsning af Statens Garanti og den solidariske Forpligtelse — og de to Ting hænge nøie sammen, naar det ene stopper, stopper det andet ogsaa — kan man vanskeligt gaa anden Vej end den, Udvalgets Flertal har foreslaaet i sit Forslag Nr. 9. Den ærede Ordfører for Mindretallet sagde: Ja, men de kunne dog udskrive lige indtil 1 pCt., inden der kan gribes ind, og han mente, at der burde kunne gribes ind, saa saare den solidariske Ansvarlighed blev berørt; men det forekommer mig dog betænkelig. Der kunde tænkes under ekstraordinære Forhold en siebliftelig Forlegenhed, som man kunde slippe ud over ved en foreløbig Udskrivning paa denne Maade; men saa vilde det dog være noget haardt siebliftelig at stille Foreningen en Administration i Udsigt. En Grændse synes mig maa der være, og 1 pCt., som foreften er det Samme, som det ærede Mindretal selv har foreslaaet i sit Vædringsforslag under Nr. 6, forekommer mig at være en temmelig passende Grændse. Hvad iøvrigt angaar Mindretallets Forslag under Nr. 6, tillægger jeg det ikke stor Betydning, thi efter Forslaget

under Nr. 10, vil jo Foreningen, saa vidt jeg kan skjønne, have Udsigt til siebliftelig at blive standset, længe før end der er udskevet denne halve Procent aarlig. Ellers kunde jeg ikke i og for sig have Noget imod Vædringsforslaget, da det stemmer med vort. Med Henyn til det Vædringsforslag, som er stillet af to ærede Medlemmer under Nr. 4, maa jeg indskrænke mig til den Bemærkning, at det er fremkommet temmelig sieblig og har ikke særlig været til Forhandling i Udvalget, hvorfor jeg antager, at enhver af Udvalgets Medlemmer derom maa danne sig sin Mening. Naar det har været paa Tale, har man troet, at det noget vilde være afhængigt af, hvorvidt Regeringen vilde gaa saa vidt eller ikke, og det vilde vi vel nu faae at høre gennem den høitærede Ministers Uttringer i den Henseende. Jeg tror, at jeg her har søgt at imødegaa adskilligt af det, som fremkom fra den ærede Ordfører for Mindretallet, og jeg skal altsaa indskrænke mig hertil, idet jeg som sagt, vedblivende maa anbefale Vædringsforslaget under Nr. 9. Det er min bestemte Overbevisning, at Vædringsforslaget om det faste Statstilskud i Forbindelse med den strenge Bestemmelse i Vædringsforslaget under Nr. 10 om, at en Forening kan lukkes, saa snart den blot vover at røre disse 10,000 Kr., vil gjøre, at den Virkning, som er Hovedsiemedet med Statsgarantien, bliver aldeles forfeilet.

Rosenørn: Det er jo unegtelig en mørk Skygge, som Udvalgets ærede Formand har kastet hen over dette Lovforslag; men det har imidlertid ikke forundret mig; det maa vi naturligvis stille os for Die, at det, som der her er Tale om, er noget helt Nyt. Det er en ny Vej, som Regeringen er slaaet ind paa, og det er derfor ganske naturligt, at Mange se derpaa med Uengstelse; selv om de varmt ønske, at det foruaal, til hvilket Lovforslaget sigter, skulde naas, saa kunde de ikke gaa ind paa disse nye Veie, som ere bragte i Forslag. Det forundrer mig som sagt ikke; men jeg vil haabe, at det høie Thing ikke vil følge den Vej, som er anviset det af Udvalgets Formand. Der er naturligvis ikke Meget tilbage for mig at omtale, efter at navnlig den ærede Ordfører har haft Ordet; men jeg skal dog ganske kortelig søge at imødegaa nogle af de Indvendinger mod Forslaget, som ere fremkomne fra den ærede Formand i Udvalget, og som jeg ikke tror endnu ere imødegaaede. Der blev sagt, at det solidariske Ansvar — enten man tager det efter Lovforslaget, eller man tager det, som det tænkes modificeret gennem Vædringsforslagene — var meget farligt, idet de, som gik ind i denne Kreditforening, vilde udsætte sig for betydelige Tab, eller idetmindste kunde udsætte sig derfor. Jeg maa nu sige, at det forekommer mig, naar man ser hen til, hvad Minoriteten anser for det